

Det är inte klart vad Hallandskusten har för likhet med prärien, men notorisk löpmark är den i alla fall. Lynga i september. Foto: Björn Dellming

Nordligast någonsin

Årets första obs av prärielöpare (*Tryngites subruficollis*) dröjde ända fram till den 16 september då det på närmast obligatoriskt manér dök upp en individ ute på klassisk löpmark på Schäferängarna. Under mer än en månads tid gick det sedan att se prärielöpare i Ottenbyområdet. Årets andra löpare upptäcktes den 30 september vid Lynga i prärielöparvana Halland. Fågeln stannade fram till den 5 oktober.

Något mer avvikande från den normala fyndbildens var den prärielöpare som sågs den 1 oktober vid Skärsviken, Härnön i Ångermanland. Detta fynd är med råge det nordligaste i landet, eftersom fyndet närmast söder därom är från Ledskärsviken i Uppland i oktober 1996.

Under 2000-talet har det årligen setts 3-6 prärielöpare i landet, så ar-

Lyngafågeln var en riktig linslus.

Foto: Lasse Olsson

tens uppträdande under 2006 faller inom det vanliga mönstret.

— CORELL

Under hösten bjöds det inte på särskilt många tillfällen att få se härfågel (*Upupa epops*). En sökning i Svalan ger en intressant fyndbild. Förutom någon enstaka härfågel är majoriteten av dem sedda hyfsat kustnära. Det är dessutom bara i Götaland och längs Norrlandskusten som det gjorts fynd. Svealand har kammat noll. Den här fågel fotades på Rörö i Bohuslän den 22 oktober.

Foto: Patrik Jonasson

Uppskattad uppmärksamhet

I vanlig ordning dök det upp tuvsnäppor (*Calidris melanotos*) på många håll i landet. Fågeln på bilden höll till vid Breviks kile i Bohuslän där det också sågs en 1k-fågel ifjol.

Fågeln verkade uppskatta uppmärksamheten och gjorde till och med själv krysstecken. Den verkade inte heller störas det minsta av Jan Johanssons teleskoparmar.

Foton: Björn Dellming

Isländsk rödspov. Fler och fler isländska rödspovar (*Limosa l. islandica*) ses i Sverige. Det första fyndet i landet gjordes så sent som 1986 och totalt rapporterades det under 1900-talet endast åtta individer. Under början av 2000-talet lades dock en del gamla fynd till. I Fågelåret 2002 finns totalt 32 individer bokförda, men bara under 2003 sågs hela 15 exemplar av rasen och under 2004 11 stycken. Redan här tappades räkningen på hur många isländska rödspovar som setts i landet. Årets många obsar gjordes i huvudsak längs kusten från Bohuslän i norr till Sydostskåne, förutom ett par individer som sågs i Mellansverige. Fågeln på bilden fotades på Skanörs revlar den 17 september 2006.

Foto: Jens Morin

Den sibiriska piplärkan vid Danielsten är Västerbottens tredje fynd. Foto: Jörgen Wiklund

Nätad och nitad sibpip

Linus Andersson höll på med sin ordinarie ringmärkning vid Danielsten i Bureå den 16 september. Vid det nät som skulle visa sig leverera en raritet körde han ängspiplärka (*Anthus pratensis*) och trädpiplärka (*Anthus trivialis*) på en bandspelare.

– Den här dagen var antalsmässigt en av de bättre genom tiderna, inleder Linus.

– När jag kom fram till ett av näten fick jag syn på en piplärka och reagerade direkt. Fågeln satt lite dåligt i nätet men det hela gick bra.

– Jag hade ju varit med och fångat sibirisk piplärka (*Anthus hodgsoni*) förut, på Stora Fjäderägg, och noterade nu direkt den korta bakklon, bland annat, berättar Linus.

Ett antal skådare hann fram till Danielsten innan det var dags att släppa piplärkan, som också kunde ses en stund efter att den släppts.

Nitad av stenfalk

Skåneligan på Malören i Norrbottens skärgård lyckades också få in en sibirisk piplärka, den 20 september. Fast det var nära att den aldrig hade upptäckts. Vädret var nämligen inget vidare med kraftig vind från sydsektorn så Hans Larsson, Hampus Lejon och Olof Jönsson tog sovorgon. När de väl vaknade gick de inte heller ut, utan spelade Monopol fram till halvtretiden på eftermiddagen. För att

över huvud taget motivera sig att skåda bestämde de att de skulle köra ett artrace – man mot man. Ytterligare ett spänningsmoment ingick tydligen i tävlingen, men det utelämnar vi här.

När Hans hade kommit upp i 13 arter och tiden började löpa ut, begav han sig till nordsidan av ön för att få in storlom i lä för sydvinden.

– Jag stötte en piplärka och tänkte "perfekt, en trädpiplärka", berättar Hans.

Fågeln satte sig i en buske och Hans fick in den i tuben. Han insåg vad det var han hade stött och lyckades både filma och coolpixa sibpipen. Hans stack iväg för att hämta de andra och när de kom tillbaka stötte de fågeln igen. Den här gången tog fågeln höjd och for ut över vattnet. Snabbt var två stenfalkar (*Falco columbarius*) på vingarna.

– Piplärkan lyckades gira undan falkarnas attacker gång på gång, men när den bara hade 10 meter kvar till stranden och började sänka sig slog en av falkarna piplärkan så att det blev ett moln av fjädrar, berättar Hans med inlevelse.

Utöver dessa två norrlandsfynd har det rapporterats om en sibirisk piplärka vid Hammarö fågelstation i Värmland den 4 oktober och en sträckande fågel på Nabben i Falsterbo den 22 samma månad. – CORELL

Trist väder höll på att blåsa skåneligan på Malören på denna sibiriska piplärka. Foto: Hans Larsson

Jörgen Wiklund fotar, Christer Olsson beundrar och Linus Andersson håller fågeln. Foto: Erik Normark

Linus Andersson släpper fågeln, Jörgen Wiklund fotar med långtelet. Foto: Erik Normark

Större piplärka, Stora Amundön i Västergötland.

Foto: Stefan Persson

Fler piplärkor

Även om det gjordes fynd av större piplärka (*Anthus richardi*) på rätt många håll under hösten är det påfallande hur många fynd som görs längs Hallandskusten, som fågeln till höger. Fågeln ovan sågs dock vid Stora Amundön i Västergötland runt i skiftet september-oktober.

På Stora Fjäderägg upptäckte Joakim Lessman den 4 oktober en piplärka som till slut kunde bestämmas till mongolpiplärka (*Anthus godlewskii*), vilket blev den enda obsen fram till denna tidnings pressläggning. – CORELL

Större piplärka, Stensjöreservatet, Halland, 1 oktober. Foto: Thomas Hultquist